

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121203160
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3121203160.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobkyne H. M., bytom Y. C. č. XXX, právne zastúpená JUDr. Karolom Porubčinom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 27/32, proti žalovanej Ing. I. D., bytom D. Y. C. č. XX, právne zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, o žalobe na obnovu konania, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 04.11.2021, č.k. 15C/15/2021 - 104, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne na obnovu konania a zároveň vyslovil, že žalovaná má proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 397 písm. a/, § 400, § 403 ods. 1, 2, § 408, § 410, § 411 ods. 1 a § 414 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatný rozsudok. Rozsudok, ktorý napáda žalobkyňa nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2020. Rozsudok tak je spôsobilým predmetom žaloby na obnovu konania. Z obsahu žaloby je zrejmé, že sa napáda rozsudok v celom rozsahu s poukazom na fakt, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá v celom rozsahu. V prípade povolenia obnovy žalobkyňa žiada, aby jej bolo vyhovené v celom rozsahu. Žalobkyňa je subjektom oprávneným na podanie žaloby, pretože v pôvodnom konaní bolo rozhodnuté v jej neprospech. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že bola dodržaná objektívna trojročná lehota na podanie plynúca od právoplatnosti rozsudku, pretože rozsudok nadobudol právoplatnosť 23.11.2020 a žaloba na obnovu konania bola podaná 17.05.2021. Čo sa týka subjektívnej lehoty, táto je trojmesačná a plynie od okamihu, kedy sa mohla dozvedieť o dôvode obnovy. Dôvodom pre obnovu konania je žalobkyňou predložená nová listina a to denník pre podania pozemnoknižné, ktorá listina jej bola doručená dňa 22.04.2021. Zároveň uvádzala, že o tejto listine sa nahliadnutím do archívu dozvedela maximálne týždeň predtým, než jej archív následne listinu elektronicky doručil. Súd pre účely posúdenia tejto žaloby vychádzal z tej skutočnosti, že o listine nadobudla žalobkyňa vedomosť v apríli 2021 a teda subjektívnu lehodu na obnovu konania počítal od tohto okamihu a dospel k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dokazovanie žalobkyňou dopytom na archív a vychádzal z tej skutočnosti, že listina sa stala žalobkyňi známou prvýkrát v apríli 2021 a rovnako ani nevypočul dcéru žalobkyne, pretože táto svedkyňa by i tak nevedela objasniť časové súvislosti a potvrdiť konkrétny dátum nájdania listín v archíve.

2. Ako dôvod obnovy žalobkyňa označila listinu - denník pre podania pozemnoknižné, ktorý z archívu získal v apríli 2021. Súd však dospel k záveru, že tento dôkaz nie je spôsobilý prívodiť priaznivejšie

rozhodnutie žalobkyni v pôvodnom spore. Súd sa v tomto spore stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že hlavným dôvodom, pre ktorý bola žaloba zamietnutá bolo preukázanie reálnej del'by sporného pozemku z 21.08.1943, ktorú mal súd potvrdenú zo zápisnice o reálnej del'be a z ktorej sa vychádzalo aj pri zakladaní pozemnoknižných vložiek. Už aj v pôvodnom spore žalobkyňa uvádzala to isté, čo teraz, že táto listina mala byť sfaľovaná, s čím sa však súdy v pôvodnom spore riadne vysporiadali a nejde teda o novú skutočnosť. V pôvodnom rozsudku sa konštatovalo, že v roku 1943 došlo medzi pozemnoknižnými spoluvlastníkmi k platnej dohode o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k viacerým nehnuteľnostiam, vrátane spornej parcele č. XXXX, ktorá pripadla do vlastníctva právnych predchodcov žalovanej. Dôvodom zamietnutia pôvodnej žaloby bol fakt, že žalobkyňa nepreložila súdu dôkaz, ktorý by preukazoval nadobudnutie sporných parciel po realizácii del'by z roku 1943. ňou označená nová listina - denník pre podania pozemnoknižnej z roku 1930, však táto nie je spôsobilá preukázať túto základnú skutočnosť, ktorá viedla k jej neúspechu v spore a síce nepreukazovala by nadobudnutie sporných parciel do vlastníctva jej právnych predchodcov po roku 1943. Napokon krajský súd v potvrdzujúcom rozsudku konštatoval, že skutočnosť, ktorá bráni vyhoveniu žaloby od samého začiatku je aj ust. § 486 Občianskeho zákonníka a teda aj keby boli pravdivé jej tvrdenia o tom, že nová listina z roku 1930 mala preukazovať vlastnícke právo jej právnych predchodcov, ani tak by nebolo možné očakávať, že by bola v spore úspešná, pretože vlastnícke právo žalovanej bez ohľadu nato, čo sa dialo s parcelou pred rokom 1943 bolo nutné ochrániť. Denník je pre podania pozemnoknižné svojím charakterom evidenčnou pomôckou, kde sa evidovali došlé podania pod poradovým číslom, či spôsob a dátum ich vybavenia. V prípade tohto denníka nejde o listinu, ktorá by zakladala, či menila vlastnícke práva k nehnuteľnostiam a od ktorej by bolo možné odvíjať vlastnícke práva k nim. Ak žalobkyňa tvrdí, že osoby tam zaznamenané sú vlastníkami sporných parciel a teda, že táto listina mala svedčiť vlastníckemu právu jej právnych predchodcov a vyvracať vlastnícke právo predchodcov žalovanej, tento záver z listiny tohoto charakteru nemožno uzavrieť. Z ničoho nevyplýva, že osoby v tomto denníku zaznamenávané v časti doručiť a poznámky, sú tými jedinými správnymi vlastníkami pôvodnej spornej parcely, ako z listiny vyvodila žalobkyňa. Denník v časti doručiť eviduje zjavne to, komu a kedy bol konkrétny výsledok daného administratívneho konania doručený, čo však nutne neznamená, že práve a len tieto osoby a žiadne iné sú vlastníkami nehnuteľnosti, o ktorej sa v danom konaní jednalo. Vo vzťahu k osobám zaznamenaným v časti poznámky napokon ani nie je zrejmé, v akej súvislosti tieto osoby v danej rubrike boli zapísané a čo má ich zaznačenie ako poznámky v denníku znamenať. Možno sa len domnievať, že ide tiež o osoby, ktorým sa mala konkrétna písomnosť doručovať. Ak tomu tak bolo, potom vo vzťahu k nim platí to, čo je uvedené pri osobách uvedených v časti doručiť, keď okruh osôb určených pre doručenie písomností automaticky nedefinuje aj osoby, ktoré by mali byť považované za vlastníka.

3. Ak žalobkyňa predkladala na pojednávaní dodatočne ďalšie listiny, súd pre úplnosť k nim dovádza, že tieto sama žalobkyňa v žalobe neoznačila za nové dôkazy, ktorými by odôvodňovala žalobu na obnovu konania, keď jediným uvádzaným dôvodom pre povolenie obnovy konania bola nová listina a to denník pre podania pozemnoknižné. Ak by ale aj žalobkyňa čo i len teoreticky mala v úmysle v tomto konaní na pojednávaní dodatočne predloženými listinami povolenie obnovy odôvodňovať, súd uvádza, že dôkaz označený ako č. 11 nie je nový dôkaz, pretože bol už žurnalizovaný v pôvodnom spise, rovnako ako dôkaz č. 8 bol dostupný v pôvodnom spise. Čo sa týka ostatných dodatočne označených dôkazov, tieto by nemohli byť v tomto konaní považované za nové dôvody pre povolenie obnovy konania, pretože tieto listiny boli produkované až po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie rovnako nevyhovел žiadosti žalobkyne o vypočutie jej dcéry p. W., pretože súd v tomto spore vôbec nehodnotí, či z meritórneho hľadiska je právoplatný rozsudok správny, ale skúma len to, či nový dôkaz označený žalobkyňou, teda denník pre podania pozemnoknižné je spôsobilý s určitou mierou pravdepodobnosti privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Čo sa týka zvyšných listín, ktoré žalobkyňa pripojila, súd uvádza, že nejde o listiny, ktorými by sa odôvodňovala obnovu konania. Ide o listiny, ktoré majú preukazovať tvrdenia žalobkyne ohľadom dôvodnosti jej pôvodnej žaloby, ktoré opakovane produkuje aj v tomto spore, napriek tomu, že súd v tomto konaní správnosť vyhodnotenia prostriedkov jej procesného útoku vôbec neskúma. Väčšina týchto listín už bola predložená v pôvodnom konaní a súd sa s nimi aj v tomto pôvodnom konaní vysporiadal. Súd prvej inštancie pre úplnosť uviedol, že súd, ktorý rozhoduje o žalobe, či žalobe na obnovu konania vyhovie a ju povolí, nie je treťou inštanciou, ktorá by mala skúmať, či právoplatný rozsudok vydaný v pôvodnom konaní je vecne správny. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe na obnovu konania nereviduje závery prijaté v pôvodnom spore a nehodnotí ani to, či sa súd v pôvodnom spore s argumentáciou žalobkyne správne alebo dostatočne vysporiadal.

4. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, kedy úspešnej žalovanej bola priznaná náhrada trov konania voči žalobkyni, ktorá úspech vo veci nemala s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Poukázala na tú skutočnosť, že v predmetnej veci išlo o preukázanie novej skutočnosti dôkazu, ktorý bol nájdený po nadobudnutí právoplatnosti pôvodného rozsudku a tým je denník pre podania pozemnoknižné č. 1026, ktorý bol zadovážený z archívu až po rozhodnutí krajského súdu v pôvodnom konaní. Žalobkyňa navštevuje archív kvôli zisťovaniu informácií týkajúcich sa iných nehnuteľností a parciel patriacich jej bratom. V rámci vyhľadávania týchto údajov, pracovník z archívu náhodne našiel listinu, ktorú ponúkol žalobkyni s tým, či by ju nepotrebovala. Nakoľko takýto doklad dovedy v konaní použitý nebol, rozhodla sa podať žalobu na obnovu konania. Tento dôkaz teda nebolo možné predložiť a použiť v pôvodných konaniach, nakoľko bol vyhľadaný náhodne v rámci šetrení v archíve. Z tejto listiny vyplýva, že pôvodným vlastníkom druhej polovice parcely 1377 bol S. Y., ktorý svoju polovicu predal ďalším osobám, pričom medzi kupujúcimi boli D. a I. D., avšak títo účastníci neboli právnymi predchodcami B. D.. V predmetnom doklade sa ako kupujúci nenachádza ani N. D. a rovnako ani predkovia, či príbuzní rodiny D.. Zázpisy o nadobudnutí parciel po S. Y. sa teda nezhodujú s údajmi v denníku pre podania pozemnoknižné č. XXXX. Vo vložke je uvedených 9 kúpno predajných zmlúv s rôznymi menami, ktoré sa nezhodujú s menami uvedenými v predmetnom denníku. Pôvodný pozemok XXXX bol rozdelený viacerými nájomcami medzi nimi aj B. D.. Žalobkyňa namieta, že sa reálna deľba uskutočnila v roku 1943, avšak podľa nej a na základe doložených dôkazov sa reálna deľba uskutočnila v roku 1931, o čom svedčí list z Katastrálneho odboru Ilava zo dňa 05.12.2017. Žalobkyňa teda tvrdí, že reálna deľba z roku 1943 nebola dôvodná, nakoľko sa ustálila až vybudovaním jednotného pozemkového katastra prijatím zák.č. 177/1927. Táto skutočnosť zodpovedá aj listu z úradu geodézie zo dňa 14.01.2021. Na základe týchto skutočností je reálna deľba z roku 1943, o ktorú sa opiera žalovaná nesprávna a nedôvodná. Ani predmetná zápisnica zo dňa 31.08.1943 nemôže mať reálny právny základ k skutočnostiam, ktoré tvrdí žalovaná, nakoľko je v rozpore s údajmi z úradu geodézie zo dňa 14.01.1921 a Katastrálneho odboru Ilava zo dňa 05.12.2017. Žalobkyňa sa opiera o rok 1931 z dôvodu, že práve v tomto období sa vydala za N. H. p. Q. Y.. V roku 1932 sa in narodil syn N. H. a v roku 1934 N. H. starší predal svojej dcére nehnuteľný majetok vrátane pozemkov svojej manželke Q. H. v podiele 1-ica ako aj ich prvorodenému synovi N. H.. V roku 1936 sa narodila dcéra H. M. - žalobkyňa a v roku 1939 sa narodil najmladší syn N. H.. Po smrti matky Q. H. a prejednaním dedičstva v roku 1942 prešiel jej majetok na jej tri deti N., H. a N. H.. V rámci dedičského konania po nej, žiadal N. H. st., aby majetok po N. H. ml. bol rovným dielom rozdelený medzi súrodencov N. ml., H. a N.. Táto požiadavka sa nerealizovala. Dedičstvo sa následne nesprávnym konaním previedlo na dedičov tak, ako je uvedené v čl. 3 na str. 7 predmetného dedičstva. Z vložky 823 ďalej vyplýva, že v zmysle tohto dedičstva ČD 229/39 sa v roku 1941 previedla len polovica všetkých nehnuteľností vrátane parcely XXXX a ďalším nesprávnym a chybným zápisom došlo k tomu, že vlastníctvo po Q. H. prešlo nesprávnym konaním na B. D.. Skutočnosť, že B. D. v tomto období nemohol na základe skutočností nadobudnúť predmetnú parcelu potvrdzuje aj novoobjavená listina - denník pre podania pozemnoknižné č. XXXX, z ktorého vyplýva, že tento zápis sa nenachádza v predmetnom denníku a teda v tomto čase nemohol byť účastníkom konania. Žalobkyňa súčasne poukazuje na zápisnicu napísanú komisiou pre zakladanie pozemnoknižných vložiek č. 75 zo dňa 24.01.1944, ktorá potvrdzuje, že N. H. sa opätovne domáha, aby bola polovička po mal. N. H. mal. prevedená rovnakým dielom na všetkých troch dedičov. Príslušné orgány v tom čase nebrali do úvahy ani zápisnicu a nedošlo na základe k jej oprave, vtedy chybného zápisu v zápisnici z roku 1943. Žalobkyňa poukazuje na listinnú žiadosť o priznanie vlastníctva zo dňa 03.03.2003, na základe ktorej U. D. - syn B. D. žiadal o dodatočné pridelenie vlastníctva k parcele č. XX. Jedná sa o parcelu, ktorá sa týka celku a ktorá bola ako jedna z viacerých prejednávaná v zápisnici z roku 1943. Ďalej uviedla, že údaje v listine - Uznesenie Okresného súdu Ilava, č. 40/52 sú v rozpore so zápisnicou z roku 1943. V zmysle predmetného uznesenia vyplýva, že súd vymazáva N. H. ako maloletého, čím v uvedenom v roku 1952 sa potvrdilo, že je dospelý a nadobudol vlastníctvo v zmysle pôvodného dedičstva z roku 1939.

5. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodom zamietnutia pôvodnej žaloby bol fakt, že žalobkyňa nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval nadobudnutie parciel po realizácii reálnej deľby v roku 1943 do jej vlastníctva, alebo vlastníctva jej právnych predchodcov. Samotný rozsudok, ktorým bola žaloba na obnovu konania zamietnutá považuje za absolútne vecne správny a zákonný. Súd prvej inštancie správne uviedol, že

žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a nie treťostupňovým konaním, ktorý by mal za úlohu zaevidovať skutkové zistenia alebo právne závery predchádzajúcich súdnych rozhodnutí. Žiadna listina z roku 1930, akákoľvek správnejšia alebo pravdivejšia než zápisnica z 31.08.1943 nemôže mať vplyv na právne posúdenie daného prípadu. Je úplne zrejmé a preukázané, že súdy v pôvodnom súdnom konaní uznali vlastníctvo sporného pozemku B.ovi D. s poukazom na závery zápisnice z roku 1943, ktorá potvrdzovala reálnu delbu. Reálne rozdelenie viacerých pozemkov viacerých vlastníkov a ich zápis so pozemkovej knihy v prospech jednotlivých vlastníkov podľa tohto prerozdelenia. Od uvedenej doby roku 1943 tak nespochybniteľným pozemnoknižným vlastníkom daného pozemku bol B. D.. Tvrdenie žalobkyne, že to tak nemalo byť s poukazom na listinu z roku 1930 nemá na toto vlastnícke právo B. D. žiaden vplyv. S odkazom na túto zápisnicu z roku 1943 sa B. D. stal vlastníkom pozemku a nepochybne aj jeho vlastnícke právo bolo zapísané do novovzniknutej pozemkovej knihy do vložky č. XX pre k.ú. Y. D. C. v súlade s obsahom tejto zápisnice. Ako zápisnica z roku 1943, tak na jej základe založená pozemnoknižná vložka č. XX sú súčasťou pôvodného spisu. Akékoľvek skutkové alebo právne okolnosti pred rokom 1943 nemajú pre určenie vlastníckeho práva v prospech B. D. žiaden význam. Preto považuje žalovaná odvolanie žalobkyne proti rozsudku za nedôvodné a navrhla, aby krajský súd ako odvolací napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

6. K podanému vyjadreniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukázala na tú skutočnosť, že má zato, že nový dôkaz, ktorý bol nájdený po nadobudnutí právoplatnosti pôvodného rozsudku je dôvodom na podanie žaloby na obnovu konania. Zopakovala, že bežne navštevuje archív kvôli zisťovaniu informácií, ktoré sa týkajú iných nehnuteľností a v rámci takéhoto vyhľadávania bola nájdená predmetná listina. Tento dôkaz nebol použitý v pôvodnom konaní. Žalobkyňa považuje nájdený novoobjavený dôkaz za podstatný a vysokodôležitý, z ktorého vyplýva, že zápisy o nadobudnutí parcel po S. Y. sa nezhodujú s údajmi denníka pre podania pozemnoknižné č. XXXX. Žalobkyňa naďalej trvala na svojom tvrdení, že reálna delba z roku 1943 nebola dôvodná, pretože sa ustálila až vybudovaním jednotného pozemkového katastra a tejto skutočnosti zodpovedá aj listina z úradu geodézie zo dňa 14.01.1921. Zopakovala, že reálna delba nemôže mať reálny právny základ k skutočnostiam, ktoré tvrdí žalovaná a žalobkyňa sa k v tejto veci opiera o rok 1931 z dôvodu ďalších skutočností, ktoré zopakovala tak, ako uvádzala vo svojom odvolaní, kedy poukázala na prejednanie dedičstva po neb. Q. H. na chyby v predmetnom dedení ako aj na zápisy vo vložke č. 823 a vložke č. 25. Zopakovala, že B. D. nemohol na základe týchto skutočností nadobudnúť predmetnú parcelu, čo práve potvrdzuje novoobjavená listina - denník pre podania pozemnoknižné č. 1026. Opakovane poukázala na listinu - žiadosť o priznanie vlastníctva zo dňa 03.03.2003 a Uznesenie Okresného súdu Ilava č. 40/1952, ktoré sú v rozpore so zápisnicou z roku 1943. Žiadala preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. K podanému odvolaniu sa opakovane vyjadrila žalovaná, ktorá považovala stanovisko žalobkyne po obsahovej stránke za zmatečné a sčasti za vyslovene nepravdivé a tvrdenia v ňom uvedené za nespôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Ako už bolo opakovane v tejto veci uvádzané, žalobkyňa prezentuje ako nový dôkaz zabezpečenú listinu - denník pre podania pozemnoknižné č. 1026 z roku 1930, pričom k tejto listine pripisuje dôkaznú kvalitu a výpovednú hodnotu, ktorá táto listina nemá a ani mať nemôže. Skutočnosti tvrdené žalobkyňou ohľadom nejakej novej delby z roku 1931 pôrodov a sobášov v období rokov 1931 až 1939 sú absolútne bezvýznamné pre právne posúdenie dôvodov žaloby na obnovu konania. Nie je pravdou tvrdenie žalobkyne, že by z predloženého dôkazu mal vyplývať nejaký vlastnícky vzťah. Vlastnícky vzťah môže preukazovať zmluva, dohoda, rozhodnutie súdu, pozemnoknižná vložka, ale nikdy nie akási všeobecná administratívna registratúra podaní. Preto je žalovaná toho názoru, že aj ostatné skutočnosti uvádzané žalobkyňou v jej stanovisku zo dňa 18.02.1922 sú bez právneho významu pre posúdenie veci. Ako správne uvádza aj súd prvej inštancie žalovaná obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a nie treťostupňovým konaním. Predmet konania o žalobe na obnovu konania je jasne daný a podľa § 397 písm. a/ CSP jeho obsahom je posúdiť, či sú tu skutočnosti rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny, nemohol použiť v pôvodnom konaní. Žalobkyňa vo svojom stanovisku neuvádza žiadnu takú právne alebo skutkovo relevantnú námietku, ktorá by mohla spochybniť závery súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby žalobkyne na obnovu konania. Preto žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v medziach stanovených ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Odvolací súd sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale aj jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a aspektmi a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v § 220 ods. 2 CSP.

10. Podané odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Žalobkyňa žiadnym spôsobom argumentmi uvádzanými v odvolaní nespochybnila správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v podanom odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvostupňového súdu a s ktorými by sa prvostupňový súd pri rozhodovaní a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal.

11. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že dôvody prípustnosti žaloby na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku vypočítané v § 397 CSP sú ustanovené taxatívne. Z iných dôvodov je žaloba na obnovu konania neprípustná. Uplatnenie iného dôvodu žaloby na obnovu konania má za následok odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu neprípustnosti. Skutočnosti, rozhodnutie alebo dôkazy týkajúce sa strán alebo premetu konania, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, musia existovať v čase pôvodného rozhodnutia, ktorého sa obnovu konania žalobou na obnovu konania požaduje. Predpokladom ich uplatnenia je to, že pre žalobcu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pri rozhodnutiach sa nevyžaduje, aby existovali už v pôvodnom konaní. Môže ísť aj o také rozhodnutia, ktoré boli vydané po právoplatnosti skončenia konania, ktoré sa napáda žalobou na obnovu konania. Súd v konaní o žalobe na obnovu konania musí skúmať aj to, prečo v pôvodnom konaní tieto skutočnosti neboli predložené žalobcom. Dôvodom na povolenie obnovy konania je aj možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní.

12. V prejednávanej veci síce žalobkyňa predložila dôkaz, ktorý nebol použitý v pôvodnom konaní, avšak tak ako sa konštatuje z ust. § 397 písm. a/ CSP druhou podmienkou povolenia na obnovu konania je tá skutočnosť, že tento nový dôkaz môže privodiť, pre stranu, ktorá obnovu konania navrhuje priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Táto podmienka v prejednávanej veci splnená nebola, pričom súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými dôvodmi, pre ktoré nový dôkaz nemohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalobkyňu.

13. Ako správne uviedol súd prvej inštancie nový dôkaz a to denník pre podania pozemnoknižné, ktorý získala žalobkyňa v roku 2021 z archívu nespochybňoval rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v pôvodnom konaní. Hlavným dôvodom, pre ktorý bola žaloba žalobkyne zamietnutá bolo preukázanie reálne deľby pozemku z roku 1943. V dôsledku tejto reálnej deľby dochádza aj k zakladaniu nových pozemnoknižných vložiek. Žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz o tom, že zápisnica o reálnej deľbe z roku 1943 mala byť sfaľšovaná s tým, že na túto reálnu deľbu následne naväzovali ďalšie právne úkony. Samotná listina, ktorú žalobkyňa v konaní predložila tak ako správne uviedol súd prvej inštancie je len evidenčnou pomôckou, v rámci ktorej sa evidovali došlé podania pod poradovým číslom, či spôsob a dátum ich vybavenia. Nejde o listinu, ktorá by zakladala alebo menila vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a od ktorej by bolo možné odvíjať vlastnícke práva k nim. Ako však správne uviedol súd prvej inštancie, jedná sa o listinu z roku 1930, po ktorej nasledovala listina z roku 1943 o realizácii reálnej deľby, ktorú žalobkyňa žiadnym právne relevantným spôsobom nespochybnila.

14. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj s ďalšími právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k predloženým ďalším listinám, ktoré žalobkyňa predkladala súdu, kedy časť týchto listín už bola použitá v pôvodnom konaní, obnovy ktorého sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala a časť listín neboli predmetom pôvodného návrhu na obnovu konania a preto aj pokiaľ by boli právne spôsobilé vyvrátiť závery o reálnej deľbe z roku 1943, v tomto konaní už ďalej použité nemohli byť z dôvodu nedodržania objektívnej a subjektívnej lehoty, ktorá je daná pre povolenie prípadnej obnovy konania.

15. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že je všeobecne známou skutočnosťou, že v období, na ktoré vo svojom podaní poukazuje žalobkyňa platilo na území Slovenskej republiky Obyčajové právo. Z tohto Obyčajového práva zároveň vyplývalo, že vecné, že vecné práva na nehnuteľnostiach bolo možné nadobúdať rôznymi spôsobmi a podľa toho, či nehnuteľnosti boli zapísané v pozemkovej knihe alebo nie. Na nehnuteľnosť zapísanú do pozemkovej knihy, teda knihovaný právo vlastníctva spravidla mohlo vzniknúť len v písomnej pozemkovej knihe. Pozemková kniha obsahovala označenie nehnuteľností ležiacich v bode tej, ktorej obce a vecných práv na nich sa vzťahujúcich a jej účelom bolo, aby z nej ktokoľvek mohol spoznať právny vzťah nehnuteľností. Pozemkovej knihe teda prislúchala obecná hodnovernosť a zároveň bola knihou verejnou. Zároveň v tomto období bolo zrejmé, že pozemková kniha poznala dva hlavné druhy pozemnoknižných vpisov a to bol buď vklad (intabulácia) alebo záznam (prenotácia), pričom oba tieto spôsoby zápisov sa mohli vzťahovať na nadobudnutie alebo zrušenie niektorého práva. Vklad bol konečným nadobúdacím, alebo konečným zrušovacím spôsobom vzhľadom na niektoré pozemnoknižné právo a podľa tohto pozemnoknižným vkladom možné bolo právo možné nadobúdať ako aj strácať. Zároveň faktom je, že vkladom, ktorým sa právo nadobúdalo bol spravidla len vtedy prípustný, ak predložila strana od neho požadujúca pôvodnú listinu o právnom úkone, na ktoré sa nadobudnutie práva zakladalo, teda t.z. kúpnopredajnú, zámennú zmluvu, prípadne inú zmluvu. Vklad do pozemnoknižných kníh bolo teda možné povoliť len na základe verejných listín alebo takých súkromných listín, na ktorých boli overené podpisy, prípadne znamenia ruky osôb, ktorých právo malo byť prevedené, obmedzené, zaťažené, zrušené alebo ktoré sú schválené prejavom niektorého štátneho, zemského, župného alebo okresného úradu. Na druhej strane pozemková kniha poznala aj tzv. systém zápisov prostredníctvom záznamu s tým, že ten kto bol koho je niektorého právo je len zaznamenané, nadobudne toto právo konečné len tak, ak záznam do 15 dní ospravedlní, inými slovami, ak behom tejto doby buď to predloží listinu spôsobilú ku vkladu alebo začne spor o ospravedlnenie záznamu. Okrem toho pozemková kniha poznala aj tzv. pozemnoknižné označenia, ktoré samé o sebe neďávajú práva, ani ju nezrušujú, pretože v nich bola poznačená skutočnosť, ktorá týmto poznamenaním sa stala verejnou a spôsobila rôzne právne účinky, napr. tu boli poznačované spory, obmedzenie vlastníckeho práva akými sú zákaz scudziť, obťaženie následne dedením, akosť, zverenstvo atď.. Zároveň sa konštatuje, že práva v pozemkovej knihe jedno voči druhému stoja v poradí. Skôr nadobudnuté právo má prednosť pred neskoršie nadobudnutým právo. Poradie pozemnoknižných práv sa utvára podľa poriadku, v ktorom žiadosť alebo súdne požiadanie vzťahujúce sa na dotyčné právo do kancelárie došlo a tento poriadok je označený poradím podacích čísel. Ako teda vyplýva z týchto skutočností, denník pre podania pozemnoknižné, ktorým v tomto spore argumentovala žalobkyňa, bol len záznamovým denníkom, ktorý nezakladal ani nemenil vlastnícke práva k nehnuteľnostiam. Zároveň je však nutné zdôrazniť, že pokiaľ došlo medzi spoluvlastníkmi k reálnemu rozdeleniu nehnuteľností na samostatné časti a tieto sa v takmto rozdielnom stave dlho užívali, došlo v zmysle rozhodnutia č. 911/1932 k zrušeniu spoluvlastníctva faktickým reálnym rozdelením nehnuteľností, pričom takúto dohodu strán o delbe, prípadne o zámene týchto nehnuteľností treba považovať za dohodu nielen čo držby, ale aj čo do vlastníckeho práva. V konečnom dôsledku sa v pôvodnom konaní súd prvej inštancie ako aj odvolací súd touto reálnou delbou zaoberali a rovnako sa zaoberali aj námietkami v tom čase žalobkyne, že právny predchodca žalovanej B. D. nebol pôvodne evidovaný ako spoluvlastník danej nehnuteľnosti.

16. Vo zvyšku ako bolo vyššie uvedené odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

17. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1, 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP a v spore úspešnej žalovanej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalobkyne, ktorá úspech vo veci nemala.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).